

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.068 van 22 maart 2018
in de zaak A. 222.013/VII-39.963.**

In zake : Hüseyin GERCEK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Luk Delbrouck en Lori Parroni
 kantoor houdend te 3500 Hasselt
 Maastrichterstraat 99
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 april 2017, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken van 16 februari 2017 waarbij de identificatiekaart van Hüseyin Gercek voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ingetrokken.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2018.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katrien Vandekerkhof, die loco advocaat Luk Delbrouck verschijnt voor verzoeker, en attaché Peter Ide, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan verzoeker werd een identificatiekaart toegekend voor goederenbewaking en persoonscontrole met het oog op het verzekeren van de veiligheid op al dan niet voor het publiek toegankelijke plaatsen met insluiting van werkposten gelegen in een café, bar, kansspelinrichting of dansgelegenheid.

3.2. Op 12 juli 2015 wordt door de politie van Sint-Niklaas onder meer lastens verzoeker een proces-verbaal opgesteld in zake “wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen (vechtpartij)”. Uit geregistreerde camerabeelden blijkt dat verzoeker betrokken was bij een vechtpartij aan de overkant van de club waar hij als portier werkzaam was. De zaak wordt door het openbaar ministerie zonder gevolg geklasseerd wegens “toevallige feiten”.

3.3. Op 17 maart 2016 wordt een veiligheidsonderzoek opgestart.

3.4. Het verslag over het veiligheidsonderzoek van 23 september 2016 maakt onder meer melding van het proces-verbaal inzake “wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen (vechtpartij)” van 12 juli 2015.

3.5. Op 4 oktober 2016 adviseert de Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden op basis van het voormelde verslag dat verzoeker niet meer aan de veiligheidsvoorwaarden voldoet en dat een procedure tot intrekking van zijn identificatiekaart moet worden aangevat.

3.6. Met een aangetekende brief van 9 november 2016 wordt aan verzoeker meegedeeld dat de minister van Binnenlandse Zaken overweegt zijn identificatiekaart in te trekken. Tegelijk wordt hij erop gewezen dat hij over een termijn van 15 werkdagen beschikt om bij de Algemene Directie Veiligheid en Preventie inzage te nemen van het administratief dossier en over een termijn van 30 werkdagen om zijn verweermiddelen in te dienen.

3.7. Op 21 november 2016 heeft verzoeker zijn dossier geconsulteerd. Bij aangetekend schrijven van 13 december 2016 heeft de raadsman van verzoeker een verweerschrift ingediend. Op 12 januari 2017 wordt verzoeker gehoord.

3.8. Met een besluit van 16 februari 2017 stelt de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken vast dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (hierna: bewakingswet).

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht [...], de afwezigheid van de rechtens vereiste feitelijke grondslag en het zorgvuldigheidsbeginsel, inzonderheid de behoorlijke en correcte feitenvinding”.

Verzoeker licht het middel als volgt toe:

“De motivatie van de bestreden beslissing is niet correct.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker vervolgd voor de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten, noch werd een klacht ingediend tegen verzoeker. Men kan dan ook bezwaarlijk aannemen dat de beslissing genomen op basis van deze feitelijkheden correct werd gemotiveerd”.

5. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing steunt op voldoende vaststaande en ernstige feiten vermeld in het proces-verbaal van 12 juli 2015 van de politie van Sint-Niklaas inzake wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen waarbij de verbalisanten op camerabeelden hebben vastgesteld hoe verzoeker samen met een portier van een nabijgelegen zaak de inhoud van een glas over een man goten en hem daarna slagen en schoppen toedienden terwijl deze persoon op de grond lag en zich niet verdedigde. Deze feiten zijn voldoende zwaarwichtig om de intrekking van verzoekers identiteitskaart naar recht te verantwoorden.

De omstandigheid dat verzoeker voor de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen niet strafrechtelijk werd vervolgd, sluit niet uit dat zij uit die feiten wettig kon afleiden dat hij niet meer voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden vereist voor het uitoefenen van de functie van

bewakingsagent. De houding van het slachtoffer is niet bepalend in het kader van de beoordeling van de naleving van de veiligheidsvoorwaarden op administratiefrechtelijk vlak.

6. In zijn memorie van wederantwoord voegt verzoeker nog toe dat de feiten worden betwist zodat er bij gebreke aan een strafrechtelijke veroordeling moet worden uitgegaan van zijn onschuld. De feiten zouden geenszins bewezen zijn.

Beoordeling

7. Op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor het uitoefenen van een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten gepleegd hebben die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, uitmaken.

Artikel 7, § 1bis, eerste lid, van de bewakingswet bepaalt dat het gewenste profiel van het personeel, bedoeld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, gekenmerkt is door:

- “1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;
- 2° integriteit;
- 3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;
- 4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu”.

Artikel 17, eerste lid, 2°, van de bewakingswet verleent de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid om de aan een bewakingsagent afgegeven identificatiekaart voor alle activiteiten of voor een gedeelte ervan, voor alle plaatsen waar die activiteiten worden uitgeoefend of voor sommige ervan, in te

trekken of voor een termijn van ten hoogste zes maanden in te houden, wanneer die persoon de bepalingen van deze wet of haar uitvoeringsbesluiten niet in acht neemt of niet meer aan de voorwaarden ervan voldoet.

8. De beslissing waarbij een persoon een identificatiekaart voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt ontzegd omdat hij niet (meer) aan de voormelde wettelijke vereisten voldoet, is geen “straf” maar een louter bestuurlijke maatregel, die ertoe strekt de bewakingssector voor te behouden aan professioneel betrouwbare personen. Uit de woorden “zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling” in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet blijkt dat bij het beoordelen van de veiligheidsvoorwaarden rekening mag worden gehouden met feiten die niet tot een strafvervolgung hebben geleid en door het openbaar ministerie werden geseponeerd. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 juni 1999 tot wijziging van de bewakingswet, mogen zelfs feiten die geen misdrijf uitmaken bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden in aanmerking worden genomen (Parl. St. Kamer, 1998-99, nr. 2027/1, p. 8). De omstandigheid dat verzoeker voor de feiten van slagen en verwondingen, voorwerp van het proces-verbaal van 12 juli 2015, niet strafrechtelijk is vervolgd, sluit derhalve niet uit dat de minister van Binnenlandse Zaken uit die feiten wettig kon afleiden dat hij niet meer voldeed aan de veiligheidsvoorwaarden vereist voor het uitoefenen van de functie van bewakingsagent. Voorts wordt de verwerende partij bijgevalen in haar verweer dat de houding van het slachtoffer niet bepalend is in het kader van de beoordeling van de naleving van de veiligheidsvoorwaarden op administratiefrechtelijk vlak.

9. De bestreden beslissing steunt op de vaststellingen in een proces-verbaal van de politie waarbij gebruik werd gemaakt van beelden die geregistreerd zijn door stadscamera's. Uit die vaststellingen blijkt dat verzoeker zijn werkpost als portier aan een nachtclub heeft verlaten om een onbekende man “het glas uit de handen [te nemen]”, de inhoud ervan over de betrokkene te gooien, hem te schoppen en te slaan tot hij uiteindelijk ten val komt, om het slachtoffer ook na zijn val nog verder te slaan en te schoppen. In redelijkheid moet worden

aangenomen dat de feiten zoals ze blijken uit een proces-verbaal van de politie dat opgemaakt is na “het exploiteren van de camerabeelden van de stadscamera’s”, voldoende vaststaan. De verwerende partij heeft die feiten terecht kunnen kwalificeren als indruisend tegen het in artikel 7, § 1bis, eerste lid, van de bewakingswet vooropgestelde profiel van een bewakingsagent.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het motiveringsbeginsel in samenhang met het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel”.

Hij herhaalt dat “de aangehaalde feitelijkheden nooit het voorwerp [hebben] uitgemaakt van enige strafprocedure”. Daarenboven wijst hij erop dat in een periode van 6 jaren van wekelijkse tewerkstelling als bewakingsagent er slechts één dossier van agressie tegen hem wordt ingebracht zodat “bezwaarlijk [kan] worden voorgehouden dat de bestreden beslissing genomen is met inachtnaam van de juiste proportionaliteit”. Tot slot zou hij door “zowel zijn werkgever als door zijn opdrachtgevers [...] specifiek geroemd [worden] omwille van zijn conflictvermijdend gedrag” en werd hem “specifiek omwille van deze aan hem toegeschreven kwaliteiten thans een vaste opdracht verleend aan discotheek VERSUZ te Hasselt, waar er na specifiek overleg met de politiediensten en naar aanleiding van problemen welke zich voordien hadden voorgedaan, door deze discotheekuitbater gekozen werd voor een nieuwe bewakingsonderneming”.

11. In haar memorie van antwoord verwijst de verwerende partij vooreerst naar de weerlegging van het eerste middel. Voorts stelt zij dat het feit dat de bestreden beslissing steunt op slechts één tenlastelegging op zich geen schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel. De verwerende partij beklemtoont dat de handelingen van verzoeker zeer bedenkelijk zijn en niet stroken met wat van een bewakingsagent, in het bijzonder van een portier, kan en mag worden verwacht, dat de gepleegde feiten te zwaarwichtig zijn om de sanctie te beperken tot een inhouding van de identificatiekaart voor een termijn van ten hoogste zes maanden en dat verzoeker zijn bewakingsactiviteiten uitoefent in bijberoep, zodat hij nog kan terugvallen op de inkomsten uit zijn hoofdberoep.

Beoordeling

12. Wat betreft verzoekers argument dat de hem ten laste gelegde feiten geen aanleiding hebben gegeven tot een strafrechtelijke procedure, wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste middel.

13. De minister van Binnenlandse Zaken beschikt op grond van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. Deze houdt per definitie de mogelijkheid in van uiteenlopende conclusies die elk wettig zijn en meer bepaald elk geacht kunnen worden binnen de grenzen van de redelijkheid te zijn gebleven. Een strenge invulling van de beoordelingsbevoegdheid staat niet per se gelijk met de kennelijk onredelijke uitoefening ervan.

14. Met betrekking tot de ernst van de feiten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de handelingen van verzoeker als “zeer bedenkelijk” kunnen worden omschreven omdat hij zijn werkpost als portier heeft verlaten “om zich te mengen in een kwestie waar [hij] verder geen uitstaans mee heeft, dit terwijl een bewakingsagent zich te allen tijde dient afzijdig te houden van geweld en de confrontatie, zoals in casu, zeker niet zelf te gaan opzoeken” en dat zijn gewelddadige handelwijze “[in]druist [...] tegen elke professionele regel” en zulks

ongeacht “wat er mogelijkwerijs aan de feiten is voorafgegaan”.

15. De verwerende partij heeft de grenzen van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid niet overschreden door in de ten laste gelegde feiten - ook al zijn zij alleenstaand - een voldoende zwaarwichtige reden te zien om tot de intrekking van verzoekers identificatiekaart over te gaan. Uit verklaringen van zijn werkgever en van opdrachtgevers die verzoeker in een positief daglicht stellen, volgt niet dat het oordeel van de verwerende partij daarom onredelijk is. In het kader van zijn wettigheidscontrole komt het overigens niet aan de Raad van State toe om zijn eigen beoordeling van de feiten en de gevolgen die daaraan moeten worden verbonden, in de plaats te stellen van die van de overheid.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys